

Maria Enrich

I a tu què et passa, Lia?

Il·lustracions de Montse Español

1

La Rosalia Bonet

La Rosalia Bonet, la Lia, vivia a la tercera casa del carrer. Era un carrer no gaire ample de la zona alta de la ciutat. En un costat hi havia una renglera de cases de totxo vermell, totes igual. A l'altre, les cases eren de color rosa, també iguals i arrenclerades com en un joc. La Lia vivia a la tercera casa rosa. Totes tenien un petit pati abans d'entrar, tancat darrere un mur també de color rosa i amb una porta reixada per on es veia el caminet curt fins a la casa. A la dreta, un trosset de jardí quadrat amb gespa i un arbre. A casa la

Lia, l'arbre era una olivera, però cada veí n'hi havia plantat un de diferent. Al jardinet d'un costat s'hi aixecava dret i espigat un xiprer i, al de l'altre costat, unes branquetes pelades treien el cap per damunt de la tanca; a l'estiu eren totes verdes i feien molt bonic.

Una mirada atenta s'hauria adonat que al jardí de casa la Lia, a la catifa de gespa, hi havia petites clapes de terra com taques fosques i que les flors dels testos del racó tenien massa fulles seques. Al moment de començar aquesta història, però, la Lia no s'havia adonat d'aquests detalls. Per a ella els quatre passos que separaven casa seva del carrer seguien sent els mateixos quatre passos de seguretat i benestar del dia que van traslladar-se a viure allà.

A la banda de darrere de les cases hi havia l'altre jardí, el gran, que servia per jugar-hi quan feia bon temps i banyar-se a la piscina, que, encara que era petita, anava bé per fer campionats amb l'Oleguer com ara *a veure qui aguanta més a sota l'aigua sense respirar*. Alguns caps de setmana hi sopaven i, per la revetlla de Sant Joan, els Bonet convidaven els amics i hi feien una petita festa.

Quan tot va començar, la Lia tenia onze anys i estava parlant per telèfon amb l'Oleguer. Tot i que no anaven a la mateixa escola, ni tenien la mateixa edat (l'Oleguer era més petit i força més baixet), la Lia i l'Oleguer s'avenien molt. Es pot dir que eren bons amics. Potser era pel caràcter serè i discret de l'Oleguer; potser per la manera de ser de la Lia, una nena activa i valenta, sense manies a l'hora de tirar endavant bones idees. L'Oleguer vivia al final del carrer, tocant ja a la rotonda, en una casa com la de la Lia però doblada, perquè els seus pares n'havien comprat dues i les havien convertides en una de sola.

—Vindràs, eh, Lia? Serà superguai!

L'Oleguer l'acabava de convidar a la festa d'aniversari que faria al jardí de casa seva. És clar que hi volia anar, la Lia! Encara recordava la de l'any passat, com havia gaudit amb el mag i els jocs que van organitzar els monitors. Sí que hi volia anar, és clar que sí.

Però, un cop es van acomiadar, a la Lia se li va dibuixar una ombra incòmoda, i és que ella encara no havia pogut fer la seva festa. Els pares li havien anat donant llargues: *que esperem el bon temps, que ara no, que...* I això, a la Lia

l'entristia. Ella hauria volgut una festa com la del seu amic.

La Lia se'n va anar a la cuina i va agafar la corretja de l'Astolfi, que, només de veure-ho, va entendre que era l'hora del passeig i va començar a bordar i fer salts com un desesperat. Va posar-se una bossa de plàstic a la butxaca i van sortir.

Ja era fosc i al carrer feia fred. La Lia, que no es recordava mai d'agafar l'anorac, va encongir-se tota ella per protegir-se de l'aire glaçat que li travessava el jersei. Va tirar carrer amunt darrere la corretja que dirigia amb pas lleuger el gosset negre. A vegades, quan passava per davant la casa de l'Oleguer, trucava al timbre i li deia si la volia acompanyar. Però aquell dia no ho va fer. La Lia no estava d'humor per seguir parlant de mags ni de festes.

2

Una injustícia

La Lia no suportava les injustícies, i allò n'havia estat una de molt gran. Era claríssim. Perquè era claríssim que ella no havia volgut trencar els gots, que no els havia tirat a terra expressament. Tampoc era veritat que, mentre parava taula, caminés encantada mirant el televisor, ni tan sols estava jugant amb l'Astolfi quan va ensopegar amb la catifa i els gots van anar per terra... La mare li havia dit tot això cridant quan va sentir la trencadissa de vidres des de la cuina. Tot això i molt més.

La Lia recordava perfectament les paraules de la mare justificant la Kuti quan trencava alguna cosa:

—És lògic que se li hagi trencat a ella, que és qui fa les feines de casa i que les toca més, no?

I la Lia, doncs? No era la que «tocava» més els plats, els gots i els coberts quan parava taula cada vespre? Per què la mare no se l'havia escoltada i només cridava i cridava? Això la Lia no ho entenia. I encara menys va entendre l'actitud del pare, que, en lloc de defensar-la com hauria d'haver fet, havia seguit llegint el diari. Si allò no era una injustícia...

—Vés, no cal que m'ajudis, que fas més nosa que servei! —li va dir la mare mentre escombrava els trossets de vidre—. En aquesta casa tot ho he d'acabar fent jo!

—Mare, jo... —va intentar replicar la Lia.

Però la mare no la va deixar seguir:

—I, si us plau, calla i no em contradiguis, que avui no estic per més discussions. M'has entès?

La Lia no va contestar més. Hauria estat inútil. Va córrer a l'habitació i es va arrapar als coixins ben fort. S'hi va estar fins que va sentir la raspor humida de la llengua de l'Astolfi damunt

la mà. Llavors la Lia va obrir l'abraçada i va mirar els ulls sempre comprensius del gosset.

–Tu sí que m'entens, Astolfi! I tu que voltes tot el dia per casa, deus saber per què la mare s'ha posat com s'ha posat i per què el pare no m'ha escoltat... Quina llàstima que no m'ho puguis explicar! M'agradaria tant que m'expliquessis les injustícies!

Va ser un sopar diferent. El pare no va apagar el televisor.

Des de quan a l'hora de sopar es mirava la tele en aquella casa? No era l'estona d'estar tots tres comentant com havia anat el dia? La Lia se sabia la lliçó, i avui el pare se n'havia oblidat i havia deixat que la tele anés explicant històries. La Lia no va dir res, a ella li estava més que bé poder menjar amb els ulls encastats a la pantalleta. Aquell dia, a més, semblava que no hi havia res a comentar. Com si no hi hagués hagut dia. Només de tant en tant un dels tres deia «passa'm el pa», o bé, «en vols més?», o «aquesta verdura és freda».